

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudců Mgr. Heleny Nutilové a JUDr. Michala Hájka ve věci

žalobce: **A. K.**
 sídlem P. 16 N. 399 01 M.

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Jihočeský kraj**
 sídlem Mánesova 1803/3a, 371 87 České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2018 č. j. 2079538/18/2212-50521-303592,

takto:

- I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 18. 10. 2018 č. j. 2079538/18/2212-50521-303592 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci.

1. Žalobci byla dodatečnými platebními výměry za zdaňovací období první až čtvrté čtvrtletí roku 2013 a první až čtvrté čtvrtletí roku 2014 doměřena podle pomůcek daň z přidané hodnoty. Žalobce se proti dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty odvolal. O odvolání bylo rozhodnuto dne 27. 6. 2018 Odvolacím finančním ředitelstvím v Brně tak, že odvolání žalobce bylo zamítnuto a dodatečné platební výměry byly potvrzeny. Žalobce dne 2. 7. 2018 daňové povinnosti doměřené dodatečnými platebními výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období první čtvrtletí 2013 až čtvrté čtvrtletí 2014 uhradil.
2. Žalovaný správní orgán dne 16. 8. 2018 vydal platební výměry na úrok z prodlení úhrady daně přidané hodnoty za zdaňovací období první čtvrtletí 2013 s třetí a čtvrté čtvrtletí 2013 a dále první až čtvrté čtvrtletí roku 2014. Žalobce podal dne 25. 9. 2018 žádost o prominutí úroku z prodlení úhrady daňových povinností daně z přidané hodnoty za výše uvedená zdaňovací období.
3. Rozhodnutím ze dne 18. 10. 2018 č. j. 2079538/18/2212-50521-303592 (dále jen „napadené rozhodnutí“), vydaným podle § 259b) a § 259c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpis (dále jen „daňový řád“), žalovaný zamítl žádost žalobce o prominutí úroku z prodlení na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období první, třetí a čtvrté čtvrtletí 2013 a první až čtvrté čtvrtletí roku 2014. Žalovaný nejprve zkoumal naplnění podmínek stanovených v § 259b) odst. 1 daňového řádu. Shledal naplnění formálního požadavku, a proto přistoupil k meritornímu posouzení žádosti žalobce o prominutí úroku z prodlení. Odkázal na ustanovení § 259c) odst. 2 daňového řádu, které upravuje vylučující podmínku pro možnost prominutí příslušenství daně. Uzavřel, že z podkladů, které byly shromážděny ve spise, je zřejmé, že žalobce závažným způsobem porušil právní předpisy. Daňovému subjektu byla doměřena daň podle pomůcek, neboť neunesl své důkazní břemeno. Správci daně byly předloženy přepracované daňové evidence, které byly hodnoceny jako nevěrohodné, nepodložené a účelově zpracované. Rozdíl doměřené daně oproti poslední známé dani činil více než 50.000 Kč. Dále správce daně zjistil, že žalobce nevedl evidenci obchodního majetku pro účely daně z přidané hodnoty dle § 100 odst. 3 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty. Správce daně neshledal žádný objektivní důvod vhodný zvláštního zřetele, který by žalobci bránil v řádném dodržování daňových a účetních předpisů. Správce daně tudíž shledal naplnění vylučujících podmínek, pro které není možné úroky z prodlení prominout.
4. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 17. 12. 2018 včasnou žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“).

II. žalobní body.

5. Žalobce v žalobě uvedl, že je osobu samostatně výdělečně činnou a podnikatelskou činnost vykonává společně s manželkou více než 25 let. Specifikoval dodatečné platební výměry, kterými mu byla dodatečně doměřena daň z přidané hodnoty včetně penále a úroků z prodlení. Daň byla žalobci doměřena na základě pomůcek v omezené míře. Žalobce poukázal na to, že požádal o prominutí penále a úroků z prodlení úhrady daňových povinností daně z přidané hodnoty, neboť je spolehlivým plátcem. Své daňové povinnosti plnil vždy včas a řádně. Pochybení, kterého se žalobce dopustil, nastalo při zahájení daňové kontroly neúmyslně. Žalobce jako laik se spolehl ve věci jednání se správcem daně na svého právního zástupce. Ten však bez vědomí žalobce se správcem daně nekomunikoval a nedokládal potřebné informace. Následně pracovníci správce daně předložené důkazy již nepřijali, zpochybnili jejich platnost a poukázali na účelovost předložených listin. Žalobce požadoval, aby žalovaný přihlédl k jeho věku i k faktu, že celková výše penále a úroků z prodlení dosahuje téměř 75 % hodnoty doměřené daně. Žádosti o prominutí úroků z prodlení a penále vyhověno nebylo.
6. Žalovaný opřel své rozhodnutí pouze o skutečnost, že žalobce svým deliktním jednáním naplnil vylučující podmínku ve smyslu § 259c) odst. 2 daňového řádu, to je že v posledních třech letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní předpisy. Tímto svým závěrem žalovaný prokázal, že nerespektuje aktuální a právně závazný výklad rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 54/2006-155 k ustanovení § 259c) odst. 2 daňového řádu. V případě žalobce vzal při aplikaci vylučující podmínky právě skutkový a právní základ dodatečně doměřené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období první čtvrtletí 2013 až čtvrté čtvrtletí 2014. Použití vylučující podmínky spočívající v jednání žalobce, jenž je skutkovým a právním základem uložení penále a úroků z prodlení, o jejichž prominutí žalobce žádá, je proto zatíženo právní vadou, která použití této vylučující podmínky nepřipouští pro zjevnou nezákonnost.
7. Žalobce vyslovil přesvědčení, že i druhý pilíř, na kterém stojí zamítavé rozhodnutí, tedy použití pomůcek je nesprávné. Žalobce zpochybnil právní úsudek žalovaného o oprávněnosti použití pomůcek za účelem vyměření daně. Žalobce žalovanému požadovanou účetní evidenci v průběhu kontroly doložil a žalovaný neměl důvod k použití pomůcek při vyměření daně, neboť samotné porušení zákona o účetnictví nezakládá právo správce daně k použití pomůcek. Žalobce zastává názor, že je důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek relevantních a zákonných důvodů.
8. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného.

9. Žalovaný správní orgán navrhl zamítnutí žaloby. Shrnul dosavadní průběh daňového řízení, zrekapituloval žalobní námitky a připomněl, že žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí o prominutí úroků z prodlení ze dvou žalobních důvodů.
10. V prvé řadě podle žalobce žalovaný nesprávně posoudil žádost o prominutí příslušenství daně, neboť nerespektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu k ustanovení § 259c)

odst. 2 daňového řádu. Žalobce přitom odkázal na rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Afs 54/2006-155, který se však této problematice netýká. Podle žalovaného měl žalobce na mysli zřejmě rozsudek NSS sp. zn. 2 Afs 62/2017, který však na projednávanou problematiku s ohledem na jiné skutkové okolnosti nedopadá, neboť žalobci nebyla na základě výsledku daňové kontroly uložena žádná sankce za správní delikt. Navíc je v nyní vedeném řízení soudnímu přezkumu podrobena rozhodnutí ve věci prominutí úroků, nikoliv penále. Každý z těchto institutů daňového práva je postaven na jiné právní konstrukci a plní jinou funkci. Žalovaný v první řadě posuzoval, zda žalobce byl oprávněn o prominutí úroku z prodlení a shledal, že byl naplněn formální požadavek stanovený daňovým řádem, neboť žalobce své daňové povinnosti, k nimž se předmětné úroky z prodlení vázaly, uhradil dne 2. 7. 2018. S ohledem na splnění formálního požadavku stanoveného daňovým řádem posuzoval žalovaný meritorně žádost žalobce ve smyslu § 259c) odst. 2 daňového řádu, jehož dikci citoval.

11. Žalovaný podrobně rozvedl svou úvahu, kterou učinil v rámci posuzování žádosti žalobce o prominutí úroku z prodlení, především že nevedl evidence stanovené právním předpisem. Připomněl, že stanovení daňové povinnosti žalobci podle pomůcek nelze nahlížet jako trest pro žalobce, ale za nezbytný následek nemožnosti stanovit mu daň dokazováním. Stanovení daně dle pomůcek není proto sankcí uloženou daňovému subjektu. Pokud daňový subjekt nesplní své zákonné povinnosti, nelze mu daň stanovit dokazováním. Žalovaný dále podrobně popsal, jaká zjištění učinil správce daně v průběhu daňové kontroly daně z přidané hodnoty za kontrolovaná zdaňovací období a shrnul, že zjištěné skutečnosti nasvědčovaly tomu, že žalobce vykázal ve svých evidencích a daňových přiznáních pouze část uskutečněných zdanitelných plnění. Nepředložil požadovanou evidenci obchodního majetku, tak jak bylo jeho povinností podle § 100 odst. 3 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty. Žalobcem předložená přepracovaná daňová evidence za kontrolované roky byla žalovaným hodnocena jako účelová, navíc žalobce nevedl ani evidenci zakázek. Smyslem předložené přepracované evidence bylo dle názoru žalovaného správního orgánu snížit hodnotu náhradních dílů a materiálu použitého žalobcem při opravách motorových vozidel a sestavování motocyklů na ledovou plochou dráhu a určených k jejich dalšímu prodeji. Žalobce v průběhu daňové kontroly několikrát změnil svá tvrzení o hodnotě materiálu náhradních dílů použitých pro opravy motorových vozidel, které sám používal ke své ekonomické činnosti. V přepracované daňové evidenci navíc začal žalobce vykazovat skupinu režijních nákladů – vývoj, aniž by se o takových režijních výdajích v předchozích jednáních zmínil. Přepracované evidence byly hodnoceny jako nevěrohodné, nepodložené a účelově zpracované. Žalobce neunesl své důkazní břemeno, a proto mu byla stanovena daňová povinnost podle pomůcek. Žalovaný proto při posuzování vylučující podmínky stanovené v § 259c) odst. 2 daňového řádu dospěl k závěru, že žalobce závažným způsobem porušil právní předpisy, neboť evidence předložené v průběhu daňové kontroly nepodávaly věrohodný, pravdivý a úplný obraz o skutečnostech, které v nich měly být zaznamenány.
12. Žalovaný ve svém vyjádření dále popsal, jak se zabýval otázkou, zda jednání žalobce dosáhlo intenzity závažného porušení daňových a účetních předpisů. Zopakoval, že žalobce nevedl evidenci stanovenou právním předpisem (§ 100 odst. 3 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty), nevedl evidenci nakoupeného zboží používaného pro svou ekonomickou činnost, nevedl ani jiné evidence, které by dokládaly jeho stav a pohyb

v průběhu kontrolovaných zdaňovacích období. Předložené evidence nebyly vedeny průkazným způsobem. Žalovaný neshledal objektivní důvody hodné zvláštního zřetele.

13. Žalovaný poukázal na to, že ustanovení § 259c) odst. 2 daňového řádu předpokládá zohlednění spolehlivosti daňového subjektu jako podmínky pro vydání vyhovujícího rozhodnutí o prominutí úroku z prodlení. Toto ustanovení však vylučuje prominutí úroku z prodlení těm daňovým subjektům, které v posledních třech letech porušily závažným způsobem daňové nebo účetní předpisy, přičemž závažnost je dána intenzitou porušení. Tento institut by neměl stírat rozdíl mezi daňovými subjekty, které své povinnosti plní řádně a včas s těmi, kteří se takto nechovají. Na prominutí příslušenství daně není právní nárok. Je pouze na správním uvážení, aby správce daně posoudil souvislosti daného případu ve vztahu k naplnění podmínek pro prominutí daně a v jakém rozsahu.
14. Pokud žalobce v další žalobní námitce poukazoval na skutečnost, že mu byla daň neoprávněně doměřena na základě pomůcek, pak žalovaný k tomu upozornil na skutečnost, že předmětem soudního přezkumu není způsob daňové povinnosti, ale rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o prominutí úroku z prodlení. Žalovaný dále z procesní opatrnosti zrekapituloval postup při doměření daně z přidané hodnoty za konkrétní zdaňovací období žalobci. Zdůraznil, že žalobce neměl k dispozici důkazní prostředky, aby bylo možné stanovit daň dokazováním. Pokud žalobce tvrdil, že jeho zástupce v daňovém řízení bez jeho vědomí nekomunikoval se žalovaným, pak se jedná pouze o vztah mezi žalobcem a jeho zástupcem, který je vztahem soukromoprávním. Tato skutečnost nepředstavuje žádný liberační důvod, naopak opačný postup by vedl k absurdním závěrům. Žalovaný postupoval při posuzování žádosti o prominutí úroku z prodlení v souladu s právní úpravou. Proto bylo navrženo, aby soud podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jako nedůvodnou zamítl.

IV. Právní názor soudu.

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
16. Žaloba je důvodná.
17. V projednávané věci bylo učiněno předmětem přezkumu rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prominutí úroků z prodlení za zdaňovací období první čtvrtletí 2013 a třetí a čtvrté čtvrtletí 2013 a první až čtvrté čtvrtletí 2014. Žalovaný správní orgán je ve shodě se žalobcem, že byl oprávněn požádat o prominutí úroku z prodlení, neboť naplnil formální požadavek stanovený daňovým řádem, a to, že daňové povinnosti, k nimž se předmětné úroky z prodlení vztahovaly, byly uhrazeny dne 2. 7. 2018.
18. Mezi žalobcem a žalovaným zůstala na sporu otázka, zda bylo možné žádosti žalobce o prominutí úroku z prodlení vyhovět ve smyslu § 259c) odst. 2 daňového řádu, podle kterého není prominutí příslušenství daně možné, pokud daňový subjekt v posledních třech letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy. Jinak

řečeno, jde o posouzení četnosti porušování povinností při správě daní daňovým subjektem, respektive posouzení naplnění podmínky jakési daňové a účetní bezúhonnosti daňového subjektu. Podmínka je založena na neurčitém právním pojmu „závažného porušení“ daňových a účetních předpisů, což správci daně umožňuje v určité míře zužovat či rozšiřovat hranice tohoto pojmu a reagovat tak na nejrozličnější změny a potřeby. Při výkladu neurčitého právního pojmu se uvážení správce daně na rozdíl od realizace diskreční pravomoci zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení, to znamená, že je nutno nejprve objasnit neurčitý právní pojem a jeho rozsah a poté hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017 č. j. 9 Afs 238/2016-32. V tomto rozsudku soud připomněl, že úkolem správního soudu je přezkoumat, zda výklad a aplikace neurčitého právního pojmu správcem daně je v souladu se zákonem, jaké podklady k tomu správce daně soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout, zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Soudu na druhé straně nepřísluší, aby úvahu správce daně nahrazoval, provedl vlastní hodnocení a učinil závěr, zda posuzované jednání naplnilo či nenaplnilo neurčitý právní pojem. Tímto způsobem by totiž nepřipustně zasáhl do činnosti správce daně.

19. Soud dále vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017 č. j. 2 Afs 62/2017-37, ve kterém Nejvyšší správní soud vyložil způsob výkladu neurčitého právního pojmu „závažným způsobem porušení daňové nebo účetní právní předpisy“. V citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že „... *pro účely splnění podmínky § 259c) odst. 2 a 3 zákona 280/2009 Sb., daňového řádu (závažné porušení daňových nebo účetních právních předpisů jako překážka prominutí daně nebo příslušenství daně), se nebere v úvahu jednání, jež je skutkovým a právním základem uložení penále, o jehož prominutí daňový subjekt žádá, nýbrž pouze jiná jeho daňově a účetně relevantní jednání v době tří let před vydáním rozhodnutí o žádosti o prominutí penále. [...] V rámci správního vážení správce daně může přihlídnout k povaze porušení daňových nebo účetních právních předpisů, jež je skutkovým a právním základem penále, o jehož prominutí daňový subjekt žádá a s ohledem na povahu, intenzitu či jiné okolnosti tohoto porušení penále neprominout i přesto, že z pohledu podmínky podle § 259c) odst. 2 a 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (závažné porušení daňových nebo účetních právních předpisů jako překážka prominutí daně nebo příslušenství daně), by toto porušení bylo irelevantní.*“
20. Z citovaných judikátů Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v rámci výkladu neurčitého právního pojmu „závažného porušení daňových nebo účetních předpisů“ by správce daně neměl ve smyslu §259c odst. 2 daňového řádu přihlížet k jednání daňového subjektu, které bylo skutkovým a právním základem uložení příslušenství daně, o jehož prominutí daňový subjekt žádá. Není však vyloučeno v rámci jeho správní úvahy promítnout hodnocení o povaze, intenzitě nebo jiné okolnosti takového porušení pod tento neurčitý právní pojem a příslušenství daně v takovém případě prominout nemusí.
21. Úkolem soudu je pak posouzení otázky, zda konkrétní zjištění správce daně byly správním orgánem správně podřazeny pod neurčitý právní pojem a především z jakých důvodů. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda výklad aplikace neurčitého právního pojmu správcem daně je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správce

daně soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jak již soud dříve uvedl, nepřísluší mu, aby úvahu správce daně jakkoli nahradil. Soud nemůže provést vlastní hodnocení, ani učinit závěr, zda posuzované jednání naplnilo či nenaplnilo neurčitý právní pojem, neboť by tak nepřipustně zasáhl do činnosti správce daně. V případě, že takový přezkum není možný, je rozhodnutí správce daně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

22. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá popis žádosti žalobce o prominutí úroku z prodlení, úhrady daňových povinností daně z přidané hodnoty za konkrétní zdaňovací období. Jsou uvedeny důvody, pro které žalobce žádal o prominutí těchto úroků. Žalovaný současně poukázal na platnou právní úpravu, podle které postupoval a konstatoval, že byl naplněn formální požadavek stanovený daňovým řádem, a proto přistoupil k meritornímu posouzení žádosti žalobce. V tomto směru se spokojil pouze s odkazem na ustanovení § 259c) odst. 2 daňového řádu, které upravuje vylučující podmínku pro možnost prominutí příslušenství daně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že žalobci byla na základě daňové kontroly doměřena daň z přidané hodnoty podle pomůcek, neboť žalobce neunesl důkazní břemeno a dále uvedl, že v průběhu daňové kontroly předložil přepracované daňové evidence, které správce daně hodnotil jako nevěrohodné a účelově zpracované. Dále žalovaný uvedl, že žalobce nevedl evidenci obchodního majetku pro účely daně z přidané hodnoty. Neshledal žádné objektivní důvody hodné zvláštního zřetele, které by žalobci bránily v řádném dodržování daňových a účetních předpisů. Tímto stručným odůvodněním nesplnil žalovaný svou povinnost zhodnotit jednání žalobce včetně uvedení úvah o povaze intenzitě nebo jiných okolnostech tvrzeného porušení právních předpisů. Žalovaný měl přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč i přes právní názor uvedený v recentní judikatuře Nejvyššího správního soudu, o nezohledňování skutkového a právního jednání, v důsledku kterého došlo k vyměření úroků žalobci, toto jednání žalobce zohlednil. Měl vysvětlit okolnosti, povahu a intenzitu tohoto jednání, zda je natolik závažné, že nelze žalobci zákonem předvídané dobrodiní v podobě prominutí příslušenství daně přiznat.
23. Správnost a relevance jednotlivých argumentů správce daně musí být popsána v odůvodnění rozhodnutí. chybějící úvahy, které žalovaný podrobně uvedl ve svém vyjádření k žalobě, měl žalovaný učinit v řízení o žádosti žalobce o prominutí úroku z prodlení, které bylo ukončeno vydáním napadeného rozhodnutí. Nelze akceptovat vysvětlení potřebných úvah žalovaného teprve ve vyjádření k žalobě. Žalobce totiž mohl svou žalobní argumentaci, která je podstatná pro výsledek řízení o správní žalobě, založit pouze na důvodech uvedených v napadeném rozhodnutí žalovaného. Soud se proto nově a dodatečně uvedenými důvody, pro které žalovaný žalobci nevyhověl v jeho žádosti o prominutí úroku z prodlení, zabývat nemohl.
24. Žalovaný správní orgán na řádné odůvodnění svého rozhodnutí, které bylo učiněno předmětem přezkumu ve smyslu shora popsaném, rezignoval, neboť pouze jedním odstavcem žádost žalobce o prominutí úroků z prodlení zamítl. Toto stručné a nedostatečně konkrétní odůvodnění rozhodnutí o prominutí úroků z prodlení nelze v intencích citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu považovat za řádné a přezkoumatelné, neboť z něho nejsou zřejmé konkrétní důvody ani úvahy správce daně.

25. Soud proto uzavřel, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
26. V dalším řízení bude zapotřebí posoudit naplnění zákonných znaků definovaných neurčitými právními pojmy a vyložit, jaké důvody vedou příslušný správní orgán k vyslovenému závěru. Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření k žalobě poukázal na to, že žalobcova argumentace proti způsobu stanovení daňové povinnosti v probíhajícím soudním řízení není v řízení o prominutí úroků z prodlení relevantní. Soud názor žalovaného správního orgánu v tomto směru sice sdílí, nicméně vnímá žalobcovu argumentaci způsobem stanovení daně jako argumentaci snižující závažnost jeho pochybení, které vedlo správce daně k doměření daňové povinnosti žalobci na základě pomůcek. Nicméně v řízení o prominutí úroku z prodlení již není prostor pro posouzení výhrad žalobce směřujících ke způsobu stanovení daně. Takovou otázku mohl nastolit žalobce v rámci případného zpochybnění daňového doměrku, respektive způsobu stanovení daňové povinnosti na základě správní žaloby. V. Závěr, náklady řízení.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. procesně úspěšnému žalobci byly přiznány náklady řízení ve výši 3.000 Kč, které představují zaplacení soudní poplatek. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 27. února 2019

JUDr. Marie Trnková v. r.
předsedkyně senátu